

С.К. Белов

АКИ И ЧАРОБНА КЊИГА

С. К. Белов

АКИ И ЧАРОБНА КЊИГА

Copyright © Издавачка агенција Белов,

прво издање, новембар 2020.

Главни и одговорни уредник: Саша Кузмановић

Уредник издања: Саша Кузмановић

Лектура и коректура: Ана Кузмановић / Јелена Живковић

Технички уредник (дизајн корица, прелом и припрема за
штампу): Саша Кузмановић

www.belov.in.rs

izdavackaagencijabelov@gmail.com

ISBN 978-86-81724-03-3

С. К. Бероб

АКУ И ЧАРОВНА КЊИГА

Београд, новембар 2020.

*Посветено свим девојкицама и
децама, верним сањарима*

Ову публикацију у целини или деловима, забрањено је умножавати, прештампавати или преносити у било којој форми или било којим средством без дозволе аутора и издавача. Забрањено је њено умножавање и дистрибуција без одобрења издавача. Сва права за објављивање ове књиге задржавају аутор и издавач по одредбама закона о ауторским правима.

ПРЕДГОВОР

БЕХУ ТО ДАВНА И ЗАБОРАВЉЕНА ВРЕМЕНА

* * *

„У ери целокупне дигитализације људског друштва ни наши најмлађи нису поштеђени утицаја пласираних дигиталних садржаја. Самим тим, њихово дружење са књигом скоро је сасвим маргинализовано. Књига постаје само још један комад папира, хартије, на којој неко ’’нешто’’ пише.

„Аки и чаробна књига’’ представља храбар емпиријски пројекат С.К. Белова да на један маштовит и емотиван начин најмлађима приближи и у њихову свест укорени данас, све чешће, заборављане људске врлине и вредности, љубав, поштење, пожртвовање, љубазност и спремност да се на сопственом путу телесног и умног развоја мењају на боље, постајући на тај начин бољи људи.

Аки и чаробна књига у друштву Златоруног овна, на бајковит начин провешће вас на својим пропутовањима кроз давна и заборављена времена витезова и владара, епских јунака а све то зачињено српским народним фолклором, вампирима, вукодлацима и наравно Баба Јагом. У Асгарду, вечном станишту давно заборављених старословенских богова дружићете се са Сварогом, Перуном, Дајбогом, Велесом, Весном, Мораном, Лугом...

Књига је намењена како најмлађим читаоцима тако и одраслима, вечитим сањарима још увек заглављеним између сна и јаве, детињства и зрелог доба, Неба и земље, свима који су изабрали да никада не одрасту и који још увек жељно ишчекују укрцавање на брод за Недођију.”

Александар Тешић, писац

* * *

Користећи свој раскошан приповедачки дар и изврсно познавање овдашњих древних веровања и легенди, мој имењак веома вешто, кроз разне згоде и незгоде, води свог јунака, одважног и отреситог дечака Акија, као што ће, уверен сам, водити и будуће читаоце овог дела које ни случајно није тек још једна књига намењена деци.

Саша Еди Ђорђевић, књижевник

прва поглавље

ЗЛАТОРУНИ ОВАН

сетио је благо пецкање и свраб у пределу носа. Почешао се и наставио би и даље да спава да га није тргнуло и натерало да уплашено скочи једно гласно: „Бееее!!!”

Звоно клепетуше огромног овна који га је посматрао, потпуно га је разбудило.

„Шта ћеш ти јарче у моме кревету?”, упита га полугласно Аки кроз стиснуте зубе, а онда погледа око себе.

Оно што му се у први мах учинило као огроман јарац, у ствари је био ован, док је његов мекан и удобан креветић био ништа друго до зелени пашњак који је напасао стадо оваца.

„Где сам то ја?”, упита наглас.

Почео је уплашено да се окреће, док су овце и даље незаинтересовано пасле. За разлику од оваца,

ован га је и даље посматрао, спуштајући главу и спремајући се да нападне. Поново се огласио продорним: „Беееееее!!!”

Аки није стигао ни да одреагује, а већ је ударен тврдом, овновском главом летео према огромном храстовом дрвету.

„Јааооој!”, заплакао је, држећи се рукама за болно место, а онда угледа нешто искричаво и сјајно у самом подножју дрвета, где су се додиривале његове дебеле жиле и земља. Тренутно је заборавио на бол. Озаривши лице, сву пажњу је усмерио ка новој и непознатој светлећој играчки.

Ишчепркао је из земље повећу, сребрну наруквицу на чијој средини се налазио црвени дијамант, рубин. Очистио ју је од земље. Наруквица се обмотала око његовог зглоба, док је црвени кристал засијао. Била му је таман.

„Не бој се. Одавно те чекамо.”

Аки се уплашено окренуо. Није било никог, како је у тренутку помислио, ко би му се могао обратити. Ован, који га је попут топовског ђулета ¹ испалио до дрвета, стајао је неколико корака од њега и посматрао Акијево збуњено лице.

„Кажем, одавно смо те чекали. Извињавам се на помало болној добродошлицы.

¹ Каменаили метална лопта која се користила за наоружавање топова. Позната је у народу и као "гане".

Сматрао сам да ћемо на тај начин брже пронаћи наруквицу и избећи сувишна објашњавања.”

Аки је широм отворио очи.

„Па, па ти говориш?”

„Да, а зар тамо одакле ти долазиш овце не говоре?”

„Тамо одакле сам ја, овце блеје и не ударају беспомоћну децу, ти неваспитана овцо. Какво је ово место? Где сам? Где је моја соба, моји родитељи?”

„Млади господине, већ сам ти се извинио. Није лепо овна да називаш овцом!”

„Извини и ти”, рече помало постиђено Аки, „али ипак мислим да си то заслужио.”

„Ово је чаробно место и овде је све могуће”, почео је ован. „Овде животиње говоре, бар оне које имају шта паметно да кажу, а опет, глупи и безобразни људи могу да блеје, мекећу или чак и мучу и да тим својим говором никоме не нанесу зло или увреду. Овде нема зависти, нема ратова, не постоји мржња. Ово је свет деце, вас малих и још неискварених људи. Овде рибе могу да полете, скакавци да пливају. Овде сви имају једнаке шансе да својим радом и залагањем, марљивим учењем и поштовањем других, ученијих од себе, могу створити бољи свет, саткан од маште и снова. Деца одавде могу у свет одраслих да пренесу један део овог чаробног и бољег света.”

„Како то да овде постоје два Сунца?”

„Не, не постоје. Зажмури и замисли да их има колико год желиш.”

Аки је затворио очи. У једном једином тренутку небо се променило.

„Сада отвори очи”, огласи се ован.

Аки је погледао. Једно гласно: „Вауу!”, пронело се пољаном. Сада је небо осим три Сунца красио и један Месец, као и део великог солитера у коме је Аки живео. Солитер је правио нестваран мост између Месеца и једног Сунца.

„Како је ово добро”, огласио се одушевљено. „Јесу ли моји мама и тата сада у солитеру, између Сунца и Месеца?”

Ован је развукао своје овноске усне у широки осмех, бар онолико колико је могао. Направио је комичну гримасу и завртео главом.

„Наравно да не. Ово је само производ твоје маште. Није стварно. Понестаје нам времена, па ћемо морати да пожуримо. Овде си због важног задатка. Изабран си између много добре деце, као један од бољих ученика и спортиста. Верујемо да ћеш задатке који ће се поставити пред тебе решавати на најбољи могући начин. Рубин твоје сребрне наруквице ускоро ће засијати. Сваки пут када се то догоди, треба да га притиснеш. Чувај наруквицу која ће те водити кроз пустоловине у које крећеш. Ако је изгубиш или ти је неко украде, нећеш моћи да се вратиш назад. Чувај је, чувај себе и друге. Помози онима којима је помоћ потребна. Подари им дечије мудрости и доброте. Тамо где путујеш постоје, као и у стварном свету зли људи, себични богови, па и чудовишта којима су срца због злобе и зависти одавно претворена у камен и лед. Не бој се. Не би био овде да онај који те је одабрао није сигуран да си у стању да извршиш све задатке. Сада ми остај збогом. Чека ме моје стадо. Срећан ти пут дечаче.”

Велики ован окренуо је своја широка леђа Акију и стресао се. Његова црна вуна постала је златна, слична Сунцу, осветливши део Звезданог неба, Акијеве креације.

„Златноруни ован!”², узвикнуо је Аки.

„Тата ми је читао легенду о теби и Аргонаутима.”

„То је, како кажеш, само легенда драги дечаче”, рекао је поскочивши ка небу. Постао је само још једна од безброј Звезда Акијевог неба.

„Збогом Златноруни”, рекао је тужно „ваљда ћемо се још некада срести.”

У том тренутку рубин је засијао. Притиснуо га је. Пољана, звездано и сунчано небо, па и огроман део солитера нестајали су, док се све, слично стаклићима калидоскопа окретало пред његовим очима. Био је уплашен. Чврсто је стиснуо наруквицу и помислио: „Волео бих да су мама и тата овде са мном.” Налазио се у густој шуми обраслој шипражјем и жбуњем. Крошње огромних стабала заклањале су небо. „Па, добро”, помислио је, „шта је ту је”. Разгрнуо је жбун иза кога се нашао и пошао ка непознатом.

² У грчкој митологији, Аргонаути су група хероја која је, у годинама пре Тројанског рата, пратила Јасона у Колхиду у потрази за златним руном.

друга поглавље

БАБА ЈАГИНА КОЈИЦА

зана шумска стаза водила га је још дубље у шуму. Никада до тада није видео тако високо дрвеће, које је заклањало небо. Тек по који зрак Сунца стидљиво се пробијао и осветљавао стазицу посуту каменим облацима.

„Пусти ме, ти одвратна наказо!”, танак, дечији глас проломио се шумом. Весели цвркут птица утихнуо је. Ломњава грана и ситнијег растиња испунила је тишину.

Полако је пришао месту одакле се ширила галама. Дечака његових година стежући за оковратник³ вукла је ружна и мршава баба, док се овај батргао, покушавајући да се ослободи.

³ Оковратници или крагна

„Знаш ли ти сподобо шта ће ти урадити мој тата када те пронађе?“, копрцао се и даље машући песницама у жељи да се ослободи.

„Ааааххаааааааххааааа“, смејала се, „глупане мали, неће те наћи! Ово је моја шума, моје краљевство, а ти ћеш Бога ми, бити сластан залогачић, твојој Баба Јаги.“

На сам помен њеног имена, Аки се готово скаменио од страха. „Баба Јага“, помислио је. „Да ли је могуће?“

Одмах се сетио руске, народне бајке „Баба Јага и Василиса прекрасна”, као и српске, народне бајке „Златна јабука и девет пауница”, које му је често приповедала његова прабаба Сибинка. Наставио је да их прати и да се креће опрезно, кријући се иза високих стабала. Старица се неколико пута окренула и оњушила ваздух, певушећи песмицу:

*„Волим пасуљ са ребарца.
Мрзим досадног комарца.
Волим чорбу од магарца.
А највише печеног школарца.”*

„Њушим нешто ново, непознато, а тако слаткасто, ммммм.., сва се топим од милине, а ти жгољави...”, погледа у дечака ког је и даље вукла путем и удари га дрвеном квргом штапа по глави, како би престао да се бацака и отежава јој кретање.

Аки је размишљао шта да ради. Ако би допустио да баба уђе у своје двориште, а то је знао из бајки, шансе да спасе дечака биће мање, него да на препад покуша сада, у шуми. Чувши бабине стихове, знао је да га је Баба Јага нањушила.

„А да, ипак покушам”, помислио је. Онда је још једном размислио и одустао од сулуде идеје, јер је дечак био без свести. Чак и ако би га истргао из њеног стиска, он није могао никуда. Како су улазили све

дубље у шуму, шума је у појединим деловима са својих стабала губила лишће. Гране су бивале голе, без лишћа. Деловале су уклето и страшно. Са оближњег потока дизала се пара, стварајући маглу. Сунце је нестајало негде у даљини, одакле се зачуо топот коња. Грмљавина је постајала све снажнија. Залегао је поред пута, посматрајући три безглава коњаника која су се приближавала баби.

„Боже, помози ми и заштити мене и овог дечака чије ни име не знам. Знам само да је он мој задатак, да су наше судбине повезане и да је он веома битан, иначе не бих био овде.”

Иза првог коњаника ширио се траг од беле магле.

„Дај бабо главу!”, чуло се његово кркљање.

Пошто главу није имао, изгледало је да говори из целог тела.

„Дај бабо главу!”, загрмело је.

„Није ово твоја глава. Добићеш је назад када задржиш Сунце и победиш Ноћ.”

Коњаник је обоо коња и нестао, претворивши се у ништавило.

Пришао јој је ватрени јахач, такође без главе. Око њега су избијали ватрени бичеви. Изгледало је да ће својом појавом запалити шуму. Поновио је исто:

„Дај бабо главу!”

„Добићеш је назад када задржиш Дан и победиш Ноћ.”

Бесно је обоо је коња и као и његов претходник нестало у даљини, како је и дошао.

Гордо јашући на црном пастуву, пришао је и трећи безглави јахач и загрмео:

„Дај бабо главу! Видиш, отерах Сунце и победих Дан. Дај ми моју главу. Служух те и заслужих је!”

„Добићеш је назад ако спречиш Сунце да се с јутром врати и ако победиш Дан.”

Снажно је обоо коња, опкружио неколико пута око бабе правећи концентричне кругове, док је црна магла бојила последње беличасте праменове дана. Ноћ је поново заузела свој трон.

У тренутку када су избили на омању чистину усред шуме, Баба Јага се још једном окренула и оњушила попут звери прохладан, вечерњи ваздух. Дечак је дошао к' себи, почевши поново да се копрца и удара песницама бабу свуда по кошчатом и мршавом телу, покушавајући да се искобеља из стиска кошчате шаке.

„Кажем ја, њушим, ммммм...”

Дебелим, чворноватим штапом, ударила је три пута о суво дрво поред пута изговоривши бајалицу:

*„Пешачила ил' летела
до Месеца ил по земљи
сада дођи мени треба,
топла ватра, лонац већи.
Биће јела, биће сласти,
меќанога деч'јег меса
Кукуриќни и створи се,
мила моја кућо тесна.”*

„Кукурикууууу!”, проломи се гласно. Наста ковитлац и на чистини се указа мала, неугледна колиба на петловим ногама, које су разгртале земљу, попут живине у потрази за глистама или семењем.

„Мирна, лударо моја. Мирна! Полупаћеш ми све по кући. Ово је твој дом, бар док те не припремим по рецепту моје бабе”, обрати се дечаку који није одустајао.

„Пусти ме ти проклета бабускоро. Главом ћу ти се котрљнути три пута, само да се дочепам мача”, претио је дечак. „Неће ти ово олако проћи!”

„Е, бедниче мали. Само чиним услугу твоје оцу. Много већи су оставили Баба Јаги своје главе. Види како дивно светле у мраку.”

Показала је у правцу капије и ограде направљених од људских костију, која је била украсена великим бројем људских глава, из чијих је

празних очних дупљи избијала светлост, која је осветљавала двориште и окућницу. Аки је уплашено посматрао целокупан призор, питајући се на који начин да неопажено уђе у двориште и спасе дечака. Решио је да сачека глуво доба, када сви буду спавали.

„Улази у овај кавез. На ово парче мяса и 'леба. Сутра је за тебе важан дан. Рећи ћу ти у поверењу, позван си на ручак, ахахахахахах...”, проломио се гласан, демонски смех, који је ледио крв у жилама.

„Нећу лако продати своју кожу наказо, а ако ти се и посрећи, дабогда се удавила!”, викао је дечак.

„Ух, уморила се баба. Време је да се спава. Ускоро ће ми поново доћи безглави коњаници, по ко зна који пут од како је света и века, са истим захтевом и жељом. Лаку ноћ краљевићу. Хоћеш ли да те ушушкам, бебице малена? Ахахахахах...”

Дечак је оћутао, посматрајући бабу како се увлачи у кревет и покрива поњавом преко главе. Осмотрио је просторију у којој се нашао, кавез и резу. Узео је једну од многобројних животињских костију које су се налазиле унутар кавеза. Покушао је њоме да отвори браву, али није успевао. Брава је била забрављена магијом. Већ када је хтео да одустане, зачуо је комешање које је долазило споља.